

waimuga tütarsapsed kui Els peawad salakunsti oskama, ridade wahelt enam lugeda, kui ridade sees seisab, se on: firjutoja mõtteid omal viisil wenitada ja laiendada, funni fölk nõnda näitab, kuda nemad soovivad. Els andis Hansu firja muulle lugeda, sest et seal midagi saladust sees ei olnud. Hans firjutas, kuda ülemate poolt neile enne jõulut luba oli antud neljaks nõdalaks soju minna, selle omaksed Peeterburist wäga faugel ei ela, ja ütles siis pikemalt: „Kui mõned minu seltsimeestest luba läksid valuma ja neile pilletid fätte anti, tõusis faa mul igatjus teid jõulu pühil waatama tulla; aga pikemalt osja läbi mõtledes arvasin paremaks igatsemist waigistada ja seie jäädva, kui tundsin, et teeleminemise mõtte juba sündame rahutumaks tegi, mis kui file merepind waiksemat tuuleõhku ei näi kannatama, waib lohe frooksele tömbab. Paremine tahab teid, kui seie saadik igapääw mõttes waatamas fäia ja endist õnnelikuma aega meeletuletada, kus meie veel üheskoos elasime. Kinni kaswanud haavadel on õrn nahk, funni aeg armikohad patandab.“ Viimaks küsits ta: fudas Elsel elupääwad füidaneda, kas issa veel tema västatörkumine pakutud hea eest tütarlast pahandada, ehk kas meel nii faugelt lahjemaks läinud, et ükskord andeks andmist tohiks loota? Nende füsimiste viale pidi Els oma käega vastust andma, muido wöida Hans pahaks panna. Kui mittu paberit lehte ta enne raiksas, kui kiri tahtmisist mööda forrale läks, seda ei tema tötelikult ütelda; aga nii palju olen ma kuulnud, et Hans firja lugedes rõõmu väcast oli hüpänud.

Tema südames oli palju soem kewade kui Peeterburi ilmades, mis veel õige wilud näitasid. Rüüd kus paks jää forra lõhutud oli, haffas firjade käimine Else ja Hansu wahel liikuma, aga mina ei töhi tütarlapse firjadest mitte ainukest Kalendri lugeja fätte anda. Mõttelge ise, mis Els saaks ütlema, kui tema arglikust firjast tülike trüki pandaks? Ma kardan, tema ei wöttaks eluilmast enam sulge oma näpude wahele, mis meie Hansu pärast peakkime kabetsema, kes tema firjatahtedest, kui mesilane õlmetest, magusat met imes.

Meie päiwil, kus aur ja wälk oma wäega maailma wana kere pipuwad lõhki ajama, peab kül faa naisterahvast leitama, kes — nõõlast ja sukawardast lahjudes — orjawitsalisel raamatukirjutamise teel õnne lähuvad katsuma — siisfi, kui ma ükskord oma poega keski pealsin läkitama, tahaksin ma temale nii faa lauba, funni ta mätkama haffab:

„Talla maha firjaneitsid,
Pabernirgid, veenikesed!
Talla maha suleneitsid,
Pikalbiuksil tindi piigad!
Koss noore nõõlaneitsi,
Sukawarda weeretaja,
Peemelulbi liigutoja!“

Mööda minnes tahame nelipühi folmandamal pääwal oulmaperessje Tammelle natuke sisse minna, ehk meid lül sinna ei palutud, aga üks wana tutaw lähääb mõne forra faa palumata pidude tuppa, kust teda wälja ei wisata. Seal oli lusti ja ilu palju rohkesti